

Sygn. akt I KK 210/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie G. B.
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 czerwca 2022 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt VII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.
z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć
skazanego.

UZASADNIENIE

G. B. został oskarżony o to, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu, najprawdopodobniej w 2012 r. do maja 2013 r. w N. woj. [...] działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry wziętego zamiaru wykonywał w celu pobudzenia i zaspokojenia własnego popędu płciowego czynności o charakterze seksualnym polegające m.in. na dotykaniu miejsc intymnych, w tym narządów płciowych, odbyciu surogatu stosunków płciowych, tj. stosunków oralnych z małoletnią K. M., urodzoną [...].2000r.

tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 3 grudnia 2020 r:

1. uznał oskarżonego G. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku przyjmując, iż czyn ten stanowi występki opisany w art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 200 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej K. M. na odległość mniejszą niż 200 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nią bezpośrednio lub za pośrednictwem telefonu, Internetu, portali społecznościowych lub za pośrednictwem innych osób na okres 15 (piętnastu) lat;
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 08 maja 2014 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, przyjmując, iż 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równy 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 6504,99 złotych w tym opłatę w kwocie 400 złotych wymierzoną na podstawie art. 2 ust 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, pomimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego konsekwentnie nie przyznającego się do winy, zeznania świadków, ogólnikowe i sprzeczne ze sobą zeznania pokrzywdzonej, wskazanie przez pokrzywdzoną, że „z G. było prędzej niż z G.” (G. został skazany za czyn z art. 200§ 1 kk popełniony od nieustalonego czasu do marca 2013), nasuwają przynajmniej nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, że oskarżony przyjeżdżał do rodziny M. czerwonym V. [...], podczas gdy oskarżony nie miał takiego samochodu, poruszał się F. [...], a wcześniej, przed okresem objętym

zarzutem niebieskim V. [...], mało szczegółowe przesłuchanie pokrzywdzonej w zakresie dotyczącym „G.”, ustalenie, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w bliżej nieustalonym okresie czasu, najprawdopodobniej w 2012 r. do maja 2013r., podczas gdy pokrzywdzona zeznała, że „z G. było prędzej niż z G.” oskarżony nie mógł więc być tym „G.”, skoro przed 2012r. w ogóle nie znał rodziny M., a G. popełnił zarzucany mu czyn „od nieustalonego czasu do marca 2013r.”, a więc w tym samym czasie, jak przyjęto w wyroku w stosunku do osk. G. B., dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie przyjętych przez Sąd dowolnych hipotez (pkt 1.1 uzasadnienia wyroku), dotyczących celu przyjazdu oskarżonego, a nie na podstawie rzetelnej, zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania analizy przeprowadzonych dowodów;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a w szczególności:
 1. art. 4 k.p.k. przez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wynikających zarówno z jego wyjaśnień, jak i zeznań świadków,
 2. art. 7 k.p.k. przez całkowicie dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i praktyką ocenę zebranych w sprawie dowodów, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, rozbieżnych i niekonsekwentnych zeznań pokrzywdzonej, na podstawie których nie można ustalić ani czasu, ani ilości, miejsca, sposobu przypisanego oskarżonemu działania, opinii biegłej psycholog, opinii biegłego seksuologa,
 3. art. 5 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości, które powinny zaistnieć po przeanalizowaniu materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pokrzywdzonej, opinii biegłej psycholog, zeznań świadków na niekorzyść oskarżonego,
 4. art. 410 k.p.k. przez oparcie wyroku na wybranych okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie uwzględnienie całości materiału dowodowego, wybiórcze potraktowanie zeznań świadków (m.in. M. K., I. S., B. K.), bezkrytyczne danie wiary pokrzywdzonej, pomimo istotnych rozbieżności w jej zeznaniach, małej szczegółowości zeznań dotyczących oskarżonego, wskazania w pierwszych zeznaniach, że z oskarżonym

chodziła do lasu, w następnych że jeździli samochodem, że do czynności dochodziło w lesie, w kolejnych zeznaniach że w samochodzie, że nie chodziła do lasu z P. Z., podczas gdy bezstronni świadkowie zeznali, że widzieli pokrzywdzoną jak wychodzi z lasu z P. Z. i że się całowali, przyznanie opinii biegłej pełnych walorów dowodowych, pomimo że biegła nie przeprowadziła badań psychologicznych, opinia jest oparta na udziale biegłej przy przesłuchaniu, nie uwzględnienie opinii seksuologicznej w której nie stwierdzono żadnych odchyleń oskarżonego od normy.

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 21 listopada 2021 r. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 złotych, w tym opłatę w kwocie 400 złotych.

Od powyższego wyroku obrońca skazanego wywiódł kasację, w której zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:
 1. rażącą obrazę art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, a polegające na mało wnikliwej, niekompletnej analizie podniesionych zarzutów, fragmentarycznym odniesieniu się do zarzutów podniesionych w uzasadnieniu apelacji, a zawierających szczegółowe wykazanie uchybień Sądu I instancji,
 2. art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 410 k.p.k. i 7 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych i ocenę dowodów przez Sąd I instancji z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego i logiką, oparcia wyroku na wybranych okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie uwzględnienia całości materiału dowodowego.”

Podnosząc przytoczone wyżej zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego w mocy wyroku Sądu Rejonowego w N. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało oddaleniem jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Nawet pobieżna ocena podniesionych w kasacji zarzutów prowadzi do wniosku, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1.07.2021 r., II KK 184/21, Prok. i Pr.-wk 2021, nr 11, poz. 19; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2021 r., I KK 134/21, LEX nr 3333794; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2021 r., III KK 258/20, Prok. i Pr.-wk 2021, nr 12, poz. 39; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2021 r., V KK 476/20, LEX nr 3224325).

Analiza wyroku sądu odwoławczego i obszernego jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, iż sąd ad quem rozpoznał w sposób wnikliwy wszystkie zarzuty apelacyjne zachowując standardy rzetelnej kontroli instancyjnej.

Odnosnie do podniesionych w kasacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych sąd odwoławczy stwierdził, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do skutecznego zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. W przekonaniu sądu odwoławczego, sąd orzekający dysponował bowiem materiałem dowodowym, który należycie oceniony, był wystarczający do ustalenia stanu faktycznego w sprawie i przypisania oskarżonemu czynu w przypisanym kształcie. Zatem, wbrew twierdzeniom zawartym we wniesionej apelacji, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału, ustaleń faktycznych w sprawie.

Wprawdzie argumentacja sądu ad quem w zakresie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych nie jest obszerna, jednakże uznać ją należy za

wystarczającą w kontekście szczegółowej argumentacji podniesionej przez sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż jeżeli sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8.04.2021 r., III KK 77/21, LEX nr 3158982).

Dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy – jak uczynił to skarżący - samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 457 § 3 k.p.k., ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezzwzględnej podstawy odwoławczej (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.11.2021 r., II KK 418/21, LEX nr 3266460).

Wymogów powyższych nie spełnia kasacja obrońcy, która ma charakter wyłącznie polemiczny i nie wykazuje istnienia rażących uchybień mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Podsumowując, stwierdzić trzeba, że autor kasacji pod pozorem zarzutów obrazy procesowego - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - dążył do prostego zakwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, których prawidłowości – jak wskazano powyżej – sąd kasacyjny nie jest uprawniony badać.

Podniesione zarzuty należało zatem uznać za oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, pozwoliło na oddalenie kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3

k.p.k. W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. byłoby zabiegiem bezprzedmiotowym.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[as]